dicentē. Imple facies eoꝝ ignominia: ⁊ querēt nomē tu um dn̄e. Confuſio ꝗ̄ ſeu ignominia ad q̄rendū noⁿ dn̄i occaſio ē ſine cā. Noⁿ q̇ppe eiꝰ eſt ieſus. qđ ꝓfecto adeo dulce eſt ꝙ remediū eſt ignominie: vtpote faciēs hoiem ꝯfuſiōis ⁊ ignominie amaritudinē nō ſentire ꝑ ſua dulcedine. Nimiꝝ ſm Ber̄. Jeſus eſt mel in ore. melos in aure. iubilꝰ in corde. Deniq̄ȝ nō ē ꝯtriſtandū de ꝯfuſione niſi dū taxat pctm̄ adducēte. Ois em̄ alia q̄ hoīeȝ humiliat gl̄iam adducit. Quippe q̇ hūiliatꝰ fuerit erit in gl̄ia. Attēde etiā ꝙ ꝯfuſio ⁊ pena aut illata eſt ſine culpa: aut ꝑ ꝓ̄pa culpa. Siq̇deȝ ſine culpa magnā laudē hō meret̄. Vn̄ Aug. Nō ita laudamꝰ ioſeph cū frumētum diſtribuebat ſicut cū carcerē inhabitabat. Profecto eſto ꝙ oēs mortales ꝯfuſionē pene ſine culpa illate neſcirent eſſe illatā ſine culpa: minimus eēt h̄ nūerus reſpectu imortaliū apđ q̄s innūerabiles parit̄ ⁊ gl̄ioſos ipſi punito ſine cā gl̄ia maria deberet̄. Porro ſi pena infert̄ etiā ꝑ ꝓ̄pa culpa: tūc neq̄ȝ triſtari hȝ q̇ ꝑ modicā penā euadit maximā: nec q̇ verecundiā maiorē ꝑ minorē. Vn̄ ſm Procliū. hec maxima punitio eſt i malo manere impunitum. Et ſi q̇s videre ſeipm̄ poſſet talē habituȝ habentē: tunc vtiq̄ȝ gemeret euntē ſeipm̄. hec Proclꝰ. Sȝ qūo ille gemeret ſi impunitū ſeipm̄ videret: eo vtiq̄ȝ intra ſe de tali viſo q̄ȝ de ſe punito magis erubeſceret.

Quintus liber cōtinet cōſolationū

remedia oportuna ꝯ̄ illa turbatiua q̄ opponunt̄ poteſtati ⁊ dignitati. Et hȝ capl̄a quinq̄ȝ.

I De conſolatione ſuꝑ carentia poteſtatis ſiue potentie dignitatis ⁊ maioritatis.
II De ꝑicul̄ ⁊ dānis maioritatē comitantibꝫ.
III De carentia Regni.
IIII De carentia eccl̄iaſtice dignitatis.

V De carẽtia epatus et prelature

¶ De consolatiõe sup carẽtia potestat; siue potentie di
gnitatis ⁊ maioritat;. Ca. I.

PRio igit̃ noli ꝺ potẽtie seu ptãt; carẽtia tur
bari: qꝛ q̃nto potẽtes fuerint i statu altiori:
tãto i piculo ꝓsant maiori. Et iõ ꝭm Aug. q̃
pl⁹ ceter; vnusq̃sq; p̃t eo mag; sciat se esse si
bi metuendũ. Deniq; ad id obiectiue optã
da sit potẽtia manifestat Aug⁹. di. Optandũ ẽ vt ptãs
nõ desit nisi ꝯ vicia: ꝓpt q̃ vincẽda potẽtes nolũt esse ho
mines: ꝫ volũt ꝓpt vincẽdos hoies. vt q̄d h̃ nisi vt ꝓe vi
cti false vincant: nec sint ꝟitate ꝫ opione victores. Hec
Aug. Et iõ etiã noli potẽtie carẽtia vl' dignitat; tristari
qꝛ ꝭm se nõ sunt bone. Vñ Boec. Si ipis dignitatibꝫ
ac potestatibꝫ inesset aliq̄d natural' ac ꝓpriũ boni nunq̃
pessimis puenirẽt. Neq; em̃ sibi aduersa solẽt sociari.
Natura respuit vt cõtraria queq; iungant. Ita cũ pessi
mos pleꝝq; dignitatibꝫ fungi dubiũ nõ sit: illꝺ etiã liq̄t
natura sui bona non esse que sese pessimis herere patiũ
tur. Hec Boeti⁹. Non est ergo ratio si quẽ de dignita
tis seu potestatis carẽtia contingat ꝑturbari: cũ plerũq;
pessimos ⁊ chꝛi hostes videam⁹ eis fungi Vñ Aug⁹.
Apud viros bonos indigna sit ipsa dignitas quã mul
ti indigni possidẽt. Porro si q̄les sint dignitates vl' po
testates: aut q̄d ꝯtra se habentẽ faciãt ⁊ q̄d eaꝝ carẽtia
ꝑcet agnosceres: nõ sic eas appeteres: nec de eaꝝ carẽtia
doleres. Profecto sunt vmbratiles ⁊ cito transeuntes.
Sed quid valet vmbra: vel res vmbre similis que non
continue adest homini sed transit nedum mutabiliter ꝫ
velociter sicut vmbra? Sane premũt habentem vicijs.
Vñ Grego. Occupatio secularuũ dignitatũ tanto faci
lius vicijs premit q̃nto maioribꝫ cur; grauat. Item curis
grauibꝫ eũ onerãt ⁊ eũ sibi subiect; supponunt. Vnde

idē Grego. Quāto quis hic altius erigitur tanto curis grauioribꝫ oneratur: iſq ipis populis mēte ꝛ cogitatiōe ſupponitꝛ quibꝫ ꝑponitꝛ dignitate. Deniq carētia tp̄alis poteſtatis ꝛ dignitatꝫ (qꝛ ad actōes ordinatꝛ exteriores) ꝑcat ꝛ ſignū eſt ꝙ deus tenere diligit non habētes. Vn̄ itez Grego. Sepe miſericors deꝰ q̄ ſuos tenē diligit eo ſollicite ab exterioribꝫ actionibꝫ cuſtodit. Na ꝛ plerunq paterfamilias ad eum laborem ſeruos dirigit a q̄ ſubtitiles filios ſuſpendit.

¶De piculis ꝛ dānis maioritatē comitātibꝫ Ca.II.

CEterū ſi q̄lia iducit maioritas ſiue ſupioritas ꝑ experientiā didiſces ipaꝫ minꝰ appeteres: ac de eiꝰ carentia minꝰ doleres. Nimirū inducit maioritatē piculi. vn̄ Iſid. Quāto q̄ſq in ſupiori ꝯſtitutꝰ eſt loco. tāto in maiori ꝟſatꝛ piculo. Itē inducit maioritatē peccati. Vn̄ idē Iſid. Quāto ſplēdoris honore celſior q̄ſq eſt tanto ſi delinq̄t pctōꝝ maior eſt. Itē inducit maioritatez pene q̄ ipi maiores ſtꝫ puniendi. Vn̄ ex iure colligitꝛ ꝙ maiores ꝑ ſuo exceſſu gͣuiꝰ ſtꝫ puniēdi: qꝛ exēplo illoruz faciliꝰ alij pn̄t ad ſilīa ꝓuocari. Sꝫ ꝙ hec ꝛ ſilīa nō leuia ſꝫ gͣuia ſint ptꝫ ex ſnia Sen̄. q̄ dt. Vt in corpibꝫ ſic i impio gͣuiſſimꝰ ē morbꝰ q̄ a capite diffunditꝛ. Deniq ꝑter hec maioritas regimīs ſeu ſupioritas inducit diſtractionē cordis ꝛ ꝯfuſionē mētis impedientē in cōmiſſis exequēdis. vn̄ Greg. Sepe ſuſcepta cura regimīs cor ꝑ diuerſa ꝟberat: ꝛ impar q̄ſq ad ſingula inuenitꝛ dū confuſa mēte diuiditꝛ ad m̄lta. Inſup ille q̄ eſt mille artifex vtriq artē hꝫ ſagittādi: cuiꝰ ſagitte acute q̄ ſicut inſidioſus iacit eas occulte ꝛ frequentiꝰ in maiores ꝛ ſtatu ſuperiores. vn̄ Greg. Ois q̄ diſpēſandis rebꝫ terrenis ꝑſidet occulti hoſtꝫ iacul̄ latiꝰ ptꝫ. hec Grego. Nec gͣtꝫ dt (latiꝰ) qꝛ iuxta latitudinē eoꝝ q̄ longe lateq ſubſunt ſue preſidētie hꝫ dicta iacula ptimeſcere. Caue etiā ne i ter-

ra queras ſupioritatis honorem : ne iccirco mox in celo
cōſeqris ꝯfuſionē ⁊ a ſocietate ſeruoꝝ chr̄i excluſionem.
Vn̄ Chryſ. Quicunqꝫ deſiderauerit primatū in terra
inueniet cōfuſionē in celo. nec int̄ ſeruos chr̄i cōputabit̄
qui de ꝑmatu terre certauerit. nec vnuſqſqꝫ eoꝝ feſtinet
qūo alijs maior appareat: ſꝫ qūo oībꝫ inferior videatur.
Hec Chryſ. Nimiū h̄ verſe ſnīe nitit̄ vt ſicut ꝑmatum
querēs in terra cōfuſionem nō modicā inueniet in celo.
Sic feſtinās oībꝫ videri inferior in terra : imēſam glīaꝫ
⁊ honorē in celo. i. apd̄ celoꝝ dn̄m ac dn̄am ⁊ celi militiā
ꝯſequet̄. Abſit em̄ ꝙ inferiorē ſe diligēs videri minꝰ in
celo aut minorē glīam ꝯſequat̄ qꝫ̄ ſupior h̄ eſſe querens
cōfuſionē in celo patiat̄. Rurſus cōſidera ꝙ filiꝰ vnige-
nitus cuiuſpiā magni regꝫ vl̄ imꝑatoris triſtari hac d̄ cā
non poſſet: ꝙ aliq̊ ſtatu vl̄ officio mīmo careret aut illo
ꝑuaret̄. qd̄ ſue neqq̄ꝫ dignitati cōpeteret: vt ſi officiū qd̄
cunqꝫ mechanicū vl̄ etiā ſimplici militi ꝯgruēs ipm̄ non
hr̄e cōtingeret. Igit̄ nec chr̄ianoꝝ aliq̊s vtpote eterni re
gis exn̄s nō ſolū filius: ſꝫ nūc in ſpe ⁊ tandē in re regis ſe
culorum dn̄iqꝫ vniuerſoꝝ etiā heres triſtari habet: ſi nō
ad dominiū vel ſtatū dignitati ſue minime congruū exal
tetur. aut tali habito ſi ꝑuetur. qꝛ ꝑfecto mundani ſtatꝰ
homini chriſtiano ⁊ tanti regis filio minus ſunt con-
gruentes. Deniqꝫ o hō aut ſapiēs es aut ſtultꝰ. Si qui
dem ſapiens es dominio nō indiges te cōtentus. Vn̄
Seneca. Seipo contentꝰ eſt ſapiēs ad bn̄ viuendū. vn̄
⁊ Amb. Sapiēti nihil alienū niſi qd̄ ꝟtuti incongruuꝫ.
Virtutes aūt dn̄ia nō adijciūt ſeu pariūt qnimo iā par
tā magꝫ abijcere ſolēt. Si aūt es ſtultꝰ tibi non expedit
dn̄ari: qppe ipm̄ ſuū dn̄ium ſtultū hominē ſeruire facit.
vn̄ idē Amb. Eſt ſapiēti ſeruire libtas. Ex q̊ colligit̄
ꝙ ſtulto etiam imꝑare ſeruitus eſt. ⁊ qd̄ peiꝰ ē cum pau
cioribꝫ ꝑſit pluribꝫ dn̄is ⁊ g̃uioribꝫ ſeruit ſuis cupidita-

tibus: quaꝝ dñationē nec nocte pōt fugere nec die: quia intra se dños hȝ. intra se seruitiū patiť intolerabile.

¶ De Carentia Regni Ca. III.

PORro si de carentia regni turbaris: estimo ꝙ non ob aliud nisi qꝛ ꝑ regnū dñari velles aliis. Sȝ scias ꝙ tu paucis respectiue. tibi aūt irrōnabiliter dñarentur multo plures siue plura penit⁹ irrationabilia. Vñ Señ. Sicut hominibꝫ reges: ita regibꝫ desideria dominantur. Hoc est regnū: nolle regnare cū possis. Vis ꝙ regnū do tibi magnū: rege teipm. Hec Señ. Et certe magnū est regere seipm. Nimiꝝ regere seipsuȝ nō cōtingit sine motuū tam interioꝝ q̄ȝ exterioꝝ debito regimīe quoꝝ ꝗdem motuū ⁊ eoꝝ obiectoꝝ est q̄si infinita multitudo. Unde ⁊ Hugo. Solus is regnat qui deposito cordis imperio lege rōnis ordinat totā familiā motuū interioꝝ ⁊ exterioꝝ. Si cōsurgat leonina rabies puniť ꝑ patientiā. si petulātia hirci ꝑ abstinentiam. si ferocitas apri ꝑ mansuetudinē. si sup̄bia vnicornis ꝑ humilitateȝ. Sed quis est hic ⁊ laudabim⁹ eū: atqꝫ vt dignū imꝑio coronabimus eū. Hec Hugo. Deniqꝫ vix aliquis intelligens regnare appeteret si q̄ȝ ḡuis finis eius esset bene consideraret. Oportet em̄ regnare volentē i futuro reddere rōnem. Vñ hec considerās Isid. Cognoscāt inqͬt principes seculi deo se debere rationem esse reddituros Sed ꝓfecto nō est modicū atqꝫ leue deo reddere rōneȝ. quēadmodū nec sunt modica de quibꝫ ratio est reddenda. Sūt em̄ oīa q̄ regibꝫ incūbunt. De quibus audi Hieronymū. Regū inquit est ꝓpriū facere iudiciū ⁊ iusticiā ⁊ liberare de manu calumniantiū vi opp̄ssos. ⁊ peregrino ⁊ pupillo q̄ȝ ⁊ vidue: qui facilius opprimunť a potestatibꝫ: prebere auxiliū. Hec Hieroñ. Sȝ quō reddet rex rōnem deo q̄ non a re nomē hȝ. ꝗ ipm indignus vsurpat cōtra illā sniaȝ Isidori: q̄lis rex esse debeat ꝓpe

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

conſideratis. Reges inquit a regendo vocati ſunt. idcirco recte faciēdo reg9 nomē tenēt: peccādo amittunt. Recte ergo illi reges vocantur quia tā ſemetipſos quam ſubditos bn̄ regēdo modificare norunt. Hec Iſid.

¶ De carētia ecclīaſtice dignitatis. Ca. IIII.

Nemū ſi ſanctorum doctorum dicta legiſſes: merito de prelature ſeu dignitatis ecclīaſtice carentia: ac etiā de priuatione magis gauderes quam doleres. Nimirū ſanctorū doctorum ſnie contra platos et quoſcūque habētes eccleſiaſticas dignitates ſunt ſatis terribiles. Vn̄ ſcḋm Chryſ. prelati propter altitudinē dignitatis in eodē genere peccati grauius cadunt quam ſubditi. Vn̄ et Hiero. Deterius in populis prelati delinquūt: ac per hoc ipſi crudelius quam ceteri punientur. Vn̄ etiā Grego. Scire prelati debēt: quia ſi peruerſa perpetrant tot mortibus digni ſunt: quot ad ſuos ſubditos perditionis exempla tranſmittūt. Vn̄ neceſſe eſt vt tanto ſe cautius a culpa cuſtodiant: quanto per prauaque faciunt nō ſoli moriuntur. Vn̄ et Bern. Grauiori et periculoſiori debito tenentur aſtricti: quia pro multis aīabus reddituri ſunt rōnem. Cur etiā hō hoc appetis: quo adepto plerūque confuſionē non euadis. Nempe indiſciplinati mores ſubiectorum non mediocriter faciūt ad confuſionem rectorum. Vn̄ Chryſ. Quēadmodū videns arborē foliis pallentibus marcidā intelligis: quia aliquā culpā habet circa radicem. ita cū videris pplm indiſciplinatū ſine dubio cognoſce quia ſacerdotiū eius nō eſt ſanū. vn̄ Amb. in defectu correctionis: pudoris verecundiā recognoſcēs dicit. Quid ergo vos arguo cum poſſitis me vno ſermone conuincere? Conuincor enī cum in hac parte. clericos vobis magis video negligentes. Quō enī poſſum corrigere filios cum patres emendare non poſſum? Aut qua fiducia ſuccenſeam laicos cum a conſortibus pudoris verecundia conticeſcam. Hec Amb.

¶ De carẽtia epiſcopatus ⁊ prelature Ca. V.

SAne ipſe eps̄ ꝓpter h̄ nō eſt ab ip̄i⁹ etiā ppl̄i corre/ctione excuſat⁹: qꝛ vt Beda teſtat̄ ď manu ep̄i pec cata ppl̄i req̄runt. Tu inſup̄ q̇ ep̄atū deſideras: au di terribilē Auguſtini ſniaz. Cogitet inq̄t religioſa pru dētia tua / nihil apď deū miſerabili⁹ aut damnabili⁹ ep̄i aut p̄ſbpteri officio ſi pfunctorie aut adulatorie res aga tur. hec Aug. Sꝫ ꝓfecto ꝙ vix vnq̄ꝫ res hec agi valeat niſi pfunctorie ⁊ p̄ ꝯn̄s dānabilit̄ ptꝫ ꝓpter maximā diffi cultatē in regēdo. vn̄ Greg. nazāzenus Quis inq̄t p̄ dif ficile ſit ſcire regi. i. regēti ſe obtp̄are. multo difficili⁹ eſt ſcire alios regere. Cui⁹ ſcꝫ regiminis q̄nto ſpes ⁊ gloria maior eſt tāto p̄iculū q̇ppe g̃ui⁹ h̄ntibꝫ intellectū. Naꝫ etſi q̇d eſt in rectore vicioſum moribꝫ facile in eos q̇ ad obtēperandū ei p̄ſto ſtꝫ tn̄ſfundunt̄: ⁊ multo facili⁹ ma lum ab eo ttanſit q̄ꝫ ſi q̇d in eo ꝟtutis ⁊ induſtrie fuerit. Hec Grego. Ex predictꝫ ꝓfecto ptꝫ. ꝙ paup̄cul̄is cleri/cis vel monachis ciuibuſq̄ꝫ ⁊ mechanicis infinitis: non p̄ſſis curꝫ ſup̄fluis ob aīoꝝ ſuoꝝ libertatē ⁊ p̄iculoꝝ elō/gationē mľto meli⁹ ſit q̄ꝫ ceteris in dignitatibꝫ q̇buſcūq̄ꝫ cōſtitutis. Gaudeant g̃ tales ⁊ deo gr̄as referant: qꝛ eoſ de multis liberauit periculis. Sed nō obſtantibꝫ predi ctis prelatoꝝ periculis heu multi ambitioſi hodie ad cu ras ⁊ dignitates aſpirant eas affectando. ⁊ qn̄q̄ꝫ nimis importune ſe ad ip̄as ingerūt eas p̄ ſe vel alios ꝓcuran/do. Et inſup̄ quidā ep̄i ⁊ ceteri prelati ad aliā eccleſiam pinguiorē ꝓmoti: nihilominus eccleſie prioris querunt etiam prouiſores ad tēpus inſtitui: ponentes lapidē ſu/per lapidem ne intrent in gloriam dei. habentes quideꝫ vnā eccleſiā intitulatam volunt habere ⁊ aliam cōmēda tam. ⁊ quā antea ſolā male rexerant eideꝫ poſtea cū alia bn̄ ꝓuidere p̄ſumūt. Ve g̃ iſtis miſeris ⁊ iteꝝ ve: qꝛ ad hec vt p̄lumū mouent̄ ex auaricia ⁊ ambitiōe. Taceo de

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

guerris epoꝝ: ex qb⁹ ſepius ſauciātur conſcīe eoꝝ. Acci-
piunt a regib⁹ ſeu impatorib⁹ regalia q̄ſi ꝑ hec in guerr
excuſarent a culpa. Sz ꝑfecto reges ⁊ impatores poti⁹
deberēt ab epis accipe cilicia ⁊ ceťa pn̄e arma. Pertrā-
ſeo de ſupfluis epoꝝ ⁊ alioꝝ p̄latoꝝ expenſis cum amic
carnalib⁹ ⁊ pſonis inutilib⁹ ac indignoꝝ ꝓmotionib⁹: q
etiā ad ipoꝝ epoꝝ aut p̄latoꝝ non modicū faciūt pericu-
lum. Deniq̃ maledicta peſt ambitōis heu totā iā infe-
cit religionē chriſtianitatis ⁊ ſcandalū toti mūdo ꝑtulit tā
in clericis q̃ in religioſis. Et vtinā ambitioſi attenderēt
vba dn̄i qb⁹ ↄtra eos inuehit quodā loco euāgelij dicēs
Ve.i.eterna damnatio vob.ſ.iminet q̄ diligitis ꝑmas
cathedras. Ve q̄ppe i ſacra ſcp̄tura notat eternā dāna-
tionē ⁊ gehēne ſuppliciū. Sz (heu) hec dictio hui⁹ ſeculi
ꝑegrinatōem ⁊ pn̄s exiliū. vn̄ Chryſ. Hec dictio (ve) ſp
in ſcripturis dr̄ de his q̄ nō pn̄t euadere a futuro ſuppli-
cio. Et vide q̄ dn̄s nō dt̄. q̄ habetis ſʒ q̄ diligit: non ar-
guēs ⁊ vitupans eos q̄ his vtunt ex officio ⁊ ordine: ſʒ
eos q̄ hec dū hn̄t amāt: vł dū nō hn̄t affectāt: qđ proce-
dit ex ambitōe. Vn̄ ⁊ Grego. in Moral. Cui eſſe nūc
iudicē libet huic videre tūc iudicē non libet. Nō dt̄: qui
iudex eſt: ſʒ cui eſſe iudicē libet: aīm videt nō graduz re-
darguens ⁊ ad voluntatē nō ad factū vitupatōem refe-
rens. Cui aūt videre iudicē tunc nō libʒ: de numero re-
proboꝝ ſe eſſe nō dubitet. Sicut em̄ electi tūc de viſiōe
iudicis gaudebūt (q2 appropinquat eoꝝ redēptio) ſic re-
probi de viſione iudic dolebūt: q2 appropinqt eoꝝ ꝑdi-
tio. Si aūt vt dt̄ Chryſ. diligere talia eſt incuſatio: q̃
malū eſt ſtudere vt his aliq̄s potiat. Sane ſi q̄s digni-
tatē ꝓ bono obediētie ſine affectiōe ⁊ cōplacētia ſuſcipit
⁊ tenet. ſic eſt meritoriū. Si ꝓo affectio ⁊ complacentia
accedit: ſic eſt mortiferū. Quicunq̃ iſta bn̄ penſaret: mi-
rum ſi vnq̃ ꝑncipatū nō habitū affectaret. vel habitum

ex corde diligeret: niſi omino cecus ꝛ imemoꝛ ſue ſalutꝫ exiſteret. De iſtꝫ tñ cecis ꝛ ſue ſalutis oblitis heu hodie multi ſunt qui pꝛincipatum quē diligunt ſue ſaluti pꝛe-ferre non metuunt.

Sextus liber cōtinet cōſolationum

remedia opoꝛtuna cōtra turbatiua q̄ opponunt paren-tele ꝛ generis nobilitati. Et hꝫ capl'a ſex.

I De conſolatione ſup carētia magne parētele
II De carentia liberoꝛum
III De carētia fratrū ꝛ conſanguineoꝝ
IIII De carentia ꝛ defectu nataliū honeſtoꝝ
V De carentia nobilitatis
VI De aliq̄oꝝ de parētela vilitate vl' indignitate

¶ De cōſolatōe ſup carētia magne parētele Ca. I.

PRimo igit parentelā ꝑmagnā hr̄e nō deſideres. qꝛ malū tuū deſiderares. Niſi em̄ ad oē beneplacitū cuiuſuis eoꝝ fueris apud ipſos ſpꝛetus ꝛ ꝯtēptus haberis. Si aūt ad eorū bn̄placitū te foꝛſitan exhibuerꝫ: cū de licitis ꝛ honeſtꝫ hoies ſcl'i nō ꝯſueuerīt ꝯtentari. mala plurima ſpūalia ꝛ coꝛꝑalia euadere nō poterꝫ. Rurſum ſi caput ꝑntele fuerꝫ: q̄nto ex maioꝛi ꝑſonaꝝ nūero illa ꝯſtiterit: tāto maioꝛ cura te monet: maloꝛūq̨ inſtātia ꝛ maioꝛ vexatio te ḡuabit. Poꝛro ſi tu nō caput ꝫ vn⁹ de cauda fueris: niſi ml'titudini q̄. mēte ꝯfuſa eſt ꝯſentias: miſer erꝫ ꝛ tāq̨ nō ſis parētat⁹ ab oibꝫ derelinq̄rꝫ. Quid ḡ lucri q̄d cōmodi vl' ſolacij attulit tibi ꝑntele magnitudo: niſi foꝛte iḡminiā qñ vl' vicijs claritudinē tuā ꝛ ſuā macula-būt: vl' pauꝑtate ſi inconſtās foꝛtūa eos deſeruerit: gl'aꝫ tuā ꝛ gen⁹ hūiliabūt. Deniq̨ ſi tu bn̄ ꝓſpererꝫ: ob modicā parētelā pauciora incōmoda ſuſtinebꝫ q̨ ſi totā vꝛbeꝫ replere vl' patriā ec̄ viderent. Scias ec̄ ꝙ au⁹ maḡ eſt parētela req̄rit ec̄ ꝙ maḡ ſit ei⁹ expenſa; q̄ multoties fie